

BEYOND THE GAME

Raising Athletes. Building Humans.

เล่ม 1

จุดเริ่มต้น ที่สำคัญที่สุด

“ลูกอยากเป็นนักกีฬา...
พ่อแม่ต้องรู้อะไรบ้าง”

★
คู่มือฉบับแรกสำหรับครอบครัวนักกีฬา

เราไม่ได้เลี้ยงลูก
เพื่อให้ชนะ
การแข่งขันครั้งหน้า
แต่กำลังเตรียมเขา
สำหรับเส้นทาง
อีกหลายปีข้างหน้า

กวีญา เนาวประทีป

BEYOND THE GAME

Raising Athletes. Building Humans.

เล่ม 1

จุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุด

คู่มือฉบับแรกสำหรับครอบครัวนักกีฬา

BEYOND THE GAME เล่ม 1

เขียน: กวียา แนวประทีป

ISBN (e-book) 978-616-312-633-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2569

ราคา 169 บาท

ภาพและข้อเขียนในหนังสือเล่มนี้ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

© Lemon Book. All rights reserved.

บรรณาธิการบริหาร กวียา แนวประทีป

ออกแบบรูปเล่ม Lemon Book

LEMON

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์เลมอน ในเครือบริษัท แอปบี บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2433-7755 โทรสาร 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

บริษัท เกรทมีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

ลูกอยากเป็นนักกีฬา... พ่อแม่ต้องรู้อะไรบ้าง

เราไม่ได้เลี้ยงลูกเพื่อให้ชนะการแข่งขันครั้งหน้า
แต่กำลังเตรียมเขาสำหรับเส้นทางอีกหลายปีข้างหน้า

คำนำ

วันที่กีฬาเริ่มไม่ใช่แค่ “กิจกรรมหลังเลิกเรียน”

เด็กจำนวนมากเริ่มเล่นกีฬาเพราะเหตุผลง่ายๆ สนุก มีเพื่อนเล่น พ่อแม่พาไป อยากออกกำลังกาย หรือบางคนแค่มีพลังเยอะจนพ่อแม่คิดว่า “ไปวิ่งที่สนามเถอะลูก บ้านจะพังแล้ว” แต่เมื่อวันหนึ่งลูกเริ่มซ้อมจริงจังขึ้น เริ่มมีโค้ช เริ่มลงแข่งขัน เริ่มมีอันดับ เริ่มแพ้ เริ่มชนะ เริ่มมีความฝัน กีฬาจะไม่ใช่แค่เรื่องของลูกอีกต่อไป มันเริ่มกลายเป็นเรื่องของทั้งครอบครัว

พ่อแม่ต้องจัดเวลา จัดการเรียน จัดงบประมาณ พาไปซ้อม พาไปแข่งขัน มือกับวันที่ลูกแพ้ มือกับวันที่ลูกชนะ และที่ยากที่สุด...

รับมือกับ “ความคาดหวังของตัวเอง”

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อสอนพ่อแม่ว่า จะปั้นลูกอย่างไรให้เป็นแชมป์ แต่จะช่วยให้เรามองเห็นเส้นทางทั้งหมดก่อนว่า ถ้าลูกของเราอยากเดินบนเส้นทางนักกีฬา ครอบครัวควรรู้อะไรบ้าง เพราะสุดท้ายแล้ว เราไม่ได้กำลังสร้างแค่นักกีฬาที่เก่งขึ้น แต่กำลังช่วยกันสร้างมนุษย์คนหนึ่ง ให้เติบโตไปได้ไกลที่สุด เท่าที่ศักยภาพของเขาจะพาไป

สารบัญ

10 บทสำหรับครอบครัวนักกีฬา

01	ลูกชอบกีฬา หรืออยากเป็น “นักกีฬา?”	9
02	พรสวรรค์สำคัญแค่ไหน	22
03	เลือกกีฬาอย่างไรให้เหมาะกับลูก	38
04	เลือกโค้ช และ Academy อย่างไร	57
05	ซ้อมแค่ไหนถึงเรียกว่า “พอดี”	76
06	เมื่อไรควรเริ่มแข่งขัน	96
07	แพ้ ชนะ และแรงกดดัน	117

08	เรียนกับกีฬาไปด้วยกันอย่างไร	140
09	ค่าใช้จ่ายของเส้นทางนักกีฬา	161
10	ถ้าลูกอยากไปให้ไกล เราต้องเตรียมอะไรต่อ	184

RAISING ATHLETES. BUILDING HUMANS.

เราไม่ได้กำลังสร้างแค่นักกีฬาที่เก่งขึ้น
แต่กำลังช่วยกันสร้างมนุษย์คนหนึ่ง
ให้เติบโตไปได้ไกลที่สุด
เท่าที่ศักยภาพของเขาจะพาไป

บทที่

01

ลูกชอบกีฬา หรืออยากเป็น
“นักกีฬา?”

ก่อนลงทุนเวลา เงิน และชีวิตทั้งบ้าน เราต้องตอบคำถามแรกให้ได้เสียก่อนว่า นี่คือการฝันของลูก หรือการฝันของเรา คำถามนี้ดูเหมือนง่าย แต่สำหรับครอบครัวที่มีลูกเล่นกีฬา บางครั้งกลับเป็นคำถามที่ตอบยากที่สุด เพราะจุดเริ่มต้นของเด็กแทบทุกคนคล้ายกัน

“แม่ หนูอยากตีแบด”

“พ่อ หนูอยากเตะบอล”

“หนูอยากเรียนว่ายน้ำ”

ตอนแรกพ่อแม่ก็คิดง่าย ๆ ว่า ดีสิ ได้ออกกำลังกาย ดีกว่านั่งเล่นเกมอยู่บ้าน ได้เจอเพื่อน ได้ใช้พลังงาน และเพลอ ๆ กลับบ้านมาจะได้หลับง่ายขึ้นเสียด้วย เราจึงพาลูกไปสมัครเรียน ซ้อมรองเท้า ซ้อมไม้ ซ้อมชุด แล้วนั่งรออยู่ข้างสนาม จากหนึ่งวันต่อสัปดาห์ กลายเป็นสองวัน จากสองวัน กลายเป็นสี่วัน จากเรียนเล่น ๆ เริ่มมีคลาสจริงจัง จากคลาสธรรมดา เริ่มมี Private

จาก Private เริ่มมีคำว่า “ลงแข่งดูไหม”

แล้ววันหนึ่งเราก็พบว่า วันเสาร์-อาทิตย์ที่เคยเป็นวันพักผ่อนของครอบครัว กลายเป็นวันที่ตื่นตีห้าเพื่อเดินทางไปสนามแข่งขันต่างจังหวัด โรงเรียนถูกจอง ตารางเรียนถูกขยับ วันลาของพ่อแม่ถูกใช้ ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ชีวิตของทั้งบ้านเริ่มหมุนตามตารางซ้อมและตารางแข่ง แล้วพ่อแม่ก็เริ่มจริงจังขึ้นเรื่อย ๆ ดู Ranking ดูสายการแข่งขัน ดูคะแนน ดูคู่แข่ง ดูว่าเด็กคนไหนพัฒนาไปถึงไหน หาโค้ชเพิ่ม หาคอร์สเพิ่ม หาวิธีทำให้ลูกเก่งขึ้น

จนบางครั้ง เราลืมหันกลับไปถามเด็กตัวเล็ก ๆ คนที่เป็นคนเริ่มต้นเรื่องทั้งหมดว่า

“หนูยังอยากเล่นอยู่ไหม?”

1. ชอบเล่นกีฬา หรืออยากเป็นนักกีฬา

นี่คือความแตกต่างข้อแรกที่พ่อแม่ควรเข้าใจ เด็กที่ชอบกีฬา ไม่จำเป็นต้องอยากเป็นนักกีฬา เด็กอาจชอบตีเบด เพราะได้ตีลูกแรง ๆ อาจชอบฟุตบอล เพราะได้เล่นกับเพื่อน อาจชอบว่ายน้ำ เพราะชอบน้ำ อาจชอบเทนนิส เพราะสนุก อาจชอบบาสเกตบอล เพราะเพื่อนสนิทเล่นอยู่ ความสุขแบบนี้มีคุณค่าในตัวเอง และเราไม่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนทุกความชอบของลูกให้กลายเป็น “เป้าหมาย” เหมือนเด็กที่ชอบวาดรูป ไม่จำเป็นต้องอยากเป็นศิลปิน

เด็กที่ชอบร้องเพลง ไม่จำเป็นต้องอยากเป็นนักร้อง และเด็กที่ชอบกีฬา ก็ไม่จำเป็นต้องอยากขึ้นบนโพเดียม

เพราะคำว่า “เล่นกีฬา” กับคำว่า “เป็นนักกีฬา” มีต้นทุนที่แตกต่างกันมาก

การเล่นกีฬาอาจหมายถึง ไปสนามเพราะสนุก อยากเล่นก็เล่น เหนื่อยก็พัก วันนี้ไม่ดีก็กลับบ้าน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ แต่เมื่อเข้าสู่เส้นทางนักกีฬา จะเริ่มมีคำว่า วินัย ตารางซ้อม เป้าหมาย การแข่งขัน ความรับผิดชอบ การเสียสละ ความเหนื่อย ความผิดหวัง และการทำบางอย่างถึงที่วันนั้นเราไม่ได้อยากทำ วันที่สนุก ใคร ๆ ก็อยากเล่น แต่ความเป็นนักกีฬาจะเริ่มปรากฏชัดในวันที่ไม่สนุกแล้วยังกลับมาทำหน้าที่ของตัวเองได้

ดังนั้น ก่อนที่พ่อแม่จะเห็นลูกดีลูกสวย ๆ แล้วเริ่มจินตนาการไปถึงทีมชาติ ลองใช้เวลาเขาก่อน ไม่ต้องรีบถามว่า

“ลูกมีพรสวรรค์ไหม?”

บางทีคำถามแรกควรเป็น

“ลูกชอบสิ่งนี้มากพอที่จะอยู่กับมันทั้งในวันที่สนุกและวันที่ ไม่สนุกหรือเปล่า?”

2. ใครเป็นคนอยากไปสนามมากกว่ากัน

นี่เป็นคำถามที่เราคิดว่าพ่อแม่ของนักกีฬาทุกบ้านควรถามตัวเองเป็นระยะ ระหว่างเรากับลูก ใครอยากไปสนามมากกว่ากัน? ใครเป็นคนเตือนว่าถึงเวลาซ้อมแล้ว ใครเป็นคนจัดกระเป๋า ใครเป็นคนถามหา Tournament ใหม่ ใครเป็นคนอยากเพิ่มชั่วโมงซ้อม ใครเป็นคนอยากลงแข่ง ใครเป็นคนผิดหวังมากกว่าเวลาถูกรอบ และที่สำคัญที่สุด ถ้าพ่อแม่หยุดผลักดันหนึ่งเดือน ลูกจะยังเดินต่อเองไหม?

ไม่ได้หมายความว่าเด็กต้องรับผิดชอบทุกอย่างด้วยตัวเอง โดยเฉพาะเด็กเล็ก พ่อแม่ยังต้องจัดตาราง ขับรถ เตรียมอาหาร จัดอุปกรณ์ และช่วยดูแลชีวิตอีกมากมาย แต่สิ่งที่เรากำลังมองหา คือ แรงขับจากข้างใน เขาอยากไปจริงหรือไม่ บางบ้านจะพบภาพที่น่าสนใจมาก แม่ตื่นตีห้า แม่ปลุกลูก แม่จัดกระเป๋า แม่เตรียมอาหาร แม่ลากลูกขึ้นรถ แม่ขับไปสนาม แม่บอกให้วอร์ม แม่เตือนให้ตั้งใจ แม่ถามโค้ชว่าควรซ้อมอะไรเพิ่ม แม่หาแมตช์ต่อไปส่วนเจ้าตัว...

นอนต่อนอนอย่างไม่สนใจอะไร บางครั้งอดคิดไม่ได้ว่า ตกลงใครเป็นนักกีฬากันแน่ แนนอน เด็กยอมมีวันที่ขี้เกียจ เหนื่อย จอแจ หรือไม่อยากไปซ้อมได้ ไม่ควรใช้เพียงวันสองวันมาตัดสินว่าเขาไม่รักกีฬา ผู้ใหญ่เองยังมีเขาวันจันทร์ที่ไม่อยากไปทำงานเลย สิ่งที่ต้องดูจึงไม่ใช่อารมณ์รายวัน แต่คือรูปแบบที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง ถ้าพ่อแม่ต้องลากตลอด ต่อรองตลอด บังคับตลอด ชูตลอด อาจถึงเวลาต้องกลับมาคุยกันใหม่ว่า

นี่คือเส้นทางที่ลูกเลือก หรือเส้นทางที่เราเลือกให้ลูก

3. สัญญาณว่าเด็กเริ่ม “เอาจริง”

แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า จากเด็กที่ “ชอบเล่น” เขาเริ่มอยากเป็น “นักกีฬา” แล้วจริง ๆ

อย่าเพิ่งดูจากเหรียญ อย่าเพิ่งดูจาก Ranking และอย่าเพิ่งดูว่าเขาชนะใครมา ให้ดูพฤติกรรมเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นทุกวัน

ความสม่ำเสมอ

เขากลับไปซ้อมอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่อยากเล่นเฉพาะวันที่อารมณ์ดี นักกีฬาไม่ได้ถูกสร้างจากวันที่ซ้อมดีที่สุดเพียงไม่กี่วัน แต่ถูกสร้างจากวันธรรมดาจำนวนมากที่ยังทำสิ่งเดิมซ้ำ ๆ

ความอยากพัฒนา

เด็กเริ่มสนใจว่า ตัวเองผิดตรงไหน เริ่มถามโค้ช เริ่มอยากแก้สิ่งที่ทำไม่ได้

แต่แล้วไม่ได้ถามเพียงว่า “หนูได้ที่เท่าไร” แต่เริ่มมองว่า “ครั้งหน้าหนูต้องทำอะไรให้ดีขึ้น”

ตรงนี้สำคัญมาก เพราะเด็กเริ่มเปลี่ยนจากการมอง “ผลลัพธ์” ไปสู่การมองหา “กระบวนการ”

ความรับผิดชอบ

ความจริงจังไม่ได้วัดจากคำว่า

“หนูอยากเป็นแชมป์”

เด็กทุกคนพูดได้ แต่ลองดูว่าเขารับผิดชอบต่อความฝันของตัวเองแค่ไหน เตรียมอุปกรณ์เองหรือยัง รู้เวลาซ้อมของตัวเองไหม ดูแรงงอเท้าไหม วอร์มอัพโดยไม่ต้องเตือนทุกครั้งไหม นอนให้พอไหม ฟังโค้ชไหม ทำสิ่งที่ได้รับมอบหมายหรือเปล่า ความฝันที่ไม่มีความรับผิดชอบ ก็ยังเป็นได้เพียงความฝัน

กลับไปซ้อมได้แม้ในวันที่ไม่สนุก

ข้อนี้อาจสำคัญที่สุด วันที่ชนะ ทุกอย่างง่าย วันที่ดี ทุกอย่างสนุก วันที่โค้ชชม ใครก็อยากกลับสนาม แต่ลองดูวันที่เพียบเหิน วันที่ทำอะไรก็เสีย วันที่เพื่อนพัฒนาแซง วันที่โดนโค้ชแกล้ง วันที่ซ้อมหนัก วันที่ไม่ได้เหรียญกลับบ้าน ถ้าวันต่อมาเขายังหิบบังคับขึ้นมาใหม่ได้ นั่นอาจเป็นสัญญาณหนึ่งว่า เด็กคนนี้ไม่ได้แค่ชอบกีฬาแล้ว เขากำลังเรียนรู้ที่จะเป็นนักกีฬา

4. อย่ารับเอาความฝันของพ่อแม่ไปวางบนบ่าลูก

เรื่องนี้ละเอียดอ่อนมาก เพราะพ่อแม่ส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งใจจะกดดันลูก เราแค่อยากให้เขาดีขึ้น เราเห็นศักยภาพของเขา เราเสียเวลาไปมาก เราลงทุนไปเยอะ เราเห็นว่าอีกนิดเดียวเขาน่าจะชนะ เราอยากให้ความเหนื่อยของเขา

ผลิตดอกออกผล ทุกอย่างเริ่มต้นจากความรัก แต่ความรักกับความคาดหวัง
บางครั้งเดินใกล้กันมากจนเราแยกไม่ออก พ่อแม่บางคนไม่เคยพูดว่า

“ลูกต้องชนะนะ”

แต่ก่อนแข่งกลับถามว่า

“วันนี้จะเข้ารอบใช่ไหม?”

บางคนไม่เคยบอกว่า

“แม่ผิดหวัง”

แต่พอลูกแพ้กลับเจ็บปวดตลอดทางกลับบ้าน บางคนบอกเสมอว่า

“แม่ไม่ได้คาดหวังอะไรเลย”

แต่รู้ Ranking ของเด็กทั้งรุ่นแทบทุกคน ความกดดันจึงไม่ได้เกิดจาก
คำพูดเพียงอย่างเดียว เด็กอ่านสีหน้าพ่อแม่เก่งกว่าที่เราคิด เขารู้ว่าเราดีใจ
เมื่อชนะ เขารู้ว่าเราผิดหวังเมื่อแพ้ เขารู้ว่าเราชอบฟอร์มแบบไหน เขารู้ว่าเรา

หวังอะไร และเมื่อเด็กต้องการความรักและการยอมรับจากพ่อแม่ เขาอาจค่อย ๆ เอาความต้องการของเราไปเป็นความต้องการของตัวเองโดยไม่รู้ตัว วันหนึ่งเขาอาจไม่ได้กลัวการแพ้เพราะอยากชนะ แต่กลัวแพ้เพราะไม่อยากทำให้พ่อแม่ผิดหวัง

นี่คือเส้นบาง ๆ ที่ครอบครัวนักกีฬาต้องระวัง หน้าตาของพ่อแม่จึงไม่ใช่ไม่มีความคาดหวังเลย แต่ต้องรู้ว่า ความคาดหวังของเราควรวางอยู่ตรงไหน เราคาดหวังให้เขาได้รับผิดชอบได้ คาดหวังให้เขาตั้งใจได้ คาดหวังให้เขาเคารพโค้ชและคู่แข่งได้ คาดหวังให้เขาทำหน้าที่ของตัวเองได้ คาดหวังให้เขาพยายามเต็มที่ก็ได้ แต่เราไม่สามารถสั่งให้เขาชนะได้ เพราะชัยชนะไม่ได้ขึ้นอยู่กับลูกของเราคนเดียว อีกฝั่งก็ซ้อมมาเหมือนกัน

เราเรียกร้องความพยายามได้ แต่เราไม่ควรเรียกร้องผลลัพธ์ที่ลูกไม่อาจควบคุมได้

5. ให้ลูกมีสิทธิ์เปลี่ยนใจ

นี่อาจเป็นเรื่องที่ยอมรับยากที่สุด โดยเฉพาะเมื่อครอบครัวเดินทางบนเส้นทางนี้มาหลายปี ถ้าวันหนึ่งลูกบอกว่า

“หนูไม่อยากเล่นแล้ว”

หัวใจพ่อแม่อาจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม แล้วสิ่งต่าง ๆ จะวิ่งเข้ามาในหัวทันที แล้วที่ซ้อมมาตั้งหลายปีล่ะ? เงินที่จ่ายไปแล้ว? อุปกรณ์ที่ซื้อมา? Tournament ที่เดินทางไปทั่วประเทศ? เวลาที่พ่อแม่เสียไป? โรงเรียนที่เคยลา? เข้าวันเสาร์

อาทิตย์ที่ไม่ได้ไปเที่ยวพักผ่อน? ทั้งหมดนี้เพื่ออะไร? คำตอบคือ เพื่อการเติบโตของเขาในช่วงเวลานั้น ไม่ใช่ทุกสิ่งที่มีคุณค่าจะต้องกลายเป็นอาชีพจริงจะถือว่าคุ้ม เด็กที่เล่นกีฬามาห้าปีแล้วหยุด ไม่ได้สูญเสียเวลาห้าปีนั้นไป

เขาได้ร่างกายที่แข็งแรง ได้วินัย ได้เรียนรู้การแพ้ ได้เรียนรู้การชนะ ได้รู้จักการทำงานหนัก ได้เพื่อน ได้ครู ได้ประสบการณ์การเดินทาง ได้รู้จักจัดการความกดดัน ได้รู้ว่าความสำเร็จต้องใช้เวลา และที่สำคัญ เขาได้รู้จักตัวเองมากขึ้น บางครั้งการค้นพบว่า

“นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากทำต่อ”

ก็มีคุณค่าไม่แพ้การค้นพบว่า

“นี่แหละคือสิ่งที่ฉันรัก”

แน่นอน การให้สิทธิ์เปลี่ยนใจไม่ได้หมายความว่า วันนี้เหนื่อยแล้วเลิกพรุ่งนี้โดนโค้ชดุแล้วเลิก มะรีนแพ้แล้วเปลี่ยนกีฬา เด็กต้องเรียนรู้เรื่อง Commitment เช่นกัน ถ้าตกลงกันว่าจะเรียนหนึ่งเทอม ก็ควรพยายามให้ครบหนึ่งเทอม ถ้าสมัคร Tournament แล้ว ก็ควรรับผิดชอบสิ่งที่สมัครไว้ เราสามารถสอนลูกว่า

“หนูมีสิทธิ์เลือก และหนูจะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เลือก ด้วยเช่นกัน”

สองเรื่องนี้อยู่ด้วยกันได้ เราไม่จำเป็นต้องบังคับให้เขาเดินต่อไปตลอดชีวิต เพียงเพราะเคยเลือกเส้นทางนี้ตอนอายุแปดขวบ เด็กโตขึ้น ความสนใจเปลี่ยน ความสามารถเปลี่ยน ความฝันก็เปลี่ยนได้ และบางครั้ง ความกล้าที่จะยอมรับว่าเส้นทางนี้ไม่ใช่ของเรา ก็เป็นการเติบโตอย่างหนึ่ง

แล้วหน้าที่ของ “พ่อแม่” คืออะไร?

พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องยืนอยู่ข้างสนามโดยไม่คาดหวังอะไรเลย และไม่จำเป็นต้องปล่อยทุกอย่างตามใจลูก หน้าที่ของเราคือช่วยเด็กแยกให้ออกระหว่าง

“ไม่อยากทำเพราะวันนี้เหนื่อย”

กับ

“ไม่อยากทำเพราะนี่ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการจริง ๆ”

สองอย่างนี้ไม่เหมือนกัน วันไหนขี้เกียจ เราอาจต้องผลักดันนิดหนึ่ง วันไหนท้อ เราอาจต้องคอยประคอง วันไหนแพ้ เราอาจต้องช่วยให้เขากลับมายืน

ให้ได้ แต่วันไหนที่เราเริ่มสงสัยว่า ความฝันนี้ไม่ได้เป็นของลูกแล้ว เราก็ต้อง
กล้าหยุดถามตัวเองเช่นกันว่า เรากำลังพาลูกเดินต่อเพราะเขายังอยากไป หรือ
เพราะเราเสียดายที่จะหยุด พ่อแม่มีบทบาทมหาศาลบนเส้นทางนักกีฬา

เราคือคนขับรถ คนจ่ายเงิน คนจัดตาราง คนหาอาหาร คนพาไปหาหมอ
คนพาไปแข่ง คนปลอบใจ คนรับฟัง คนที่อยู่ด้วยในวันที่ชนะ และคนที่ยังอยู่
ตรงจุดเดิมในวันที่แพ้ แต่มีอยู่หนึ่งอย่างที่เราทำแทนไม่ได้ เราตั้งใจแทนลูก
ไม่ได้ แรงขับที่จะทำให้เด็กคนหนึ่งเดินบนเส้นทางนักกีฬาไปได้ไกล ต้อง
ค่อย ๆ เปลี่ยนจากแรงผลักดันของพ่อแม่ กลายเป็นแรงขับจากข้างในของตัว
เด็กเอง ตอนเล็ก เราอาจจับมือพาเขาเข้าสนาม แต่เมื่อโตขึ้น เขาต้องเป็นคน
อยากเดินเข้าไปเอง

และวันหนึ่ง หากเขาจะไปได้ไกลจริง ๆ เขาต้องเป็นคนที่ยังเดินต่อได้ แม้
ไม่มีพ่อแม่ยืนบอกอยู่ข้าง ๆ ทุกก้าว

ก่อนถามว่า “ลูกจะไปได้ไกลแค่ไหน” ลองถามว่า “ลูกอยากไป ไกลแค่ไหน”

โลกของกีฬาเต็มไปด้วยการวัด คะแนน เวลา อันดับ เหรียญ Ranking
สถิติ รอบที่เข้าถึง จนบางครั้งเราลืมว่าสิ่งสำคัญที่สุดในช่วงเริ่มต้น ไม่ใช่การ
หาคำตอบว่าเด็กคนนี้จะเก่งแค่ไหน แต่คือการค้นให้พบว่า เขารักมันแค่ไหน
อย่าเพิ่งรีบสร้าง Champion ตั้งแต่วันแรก สร้างเด็กที่รักการเคลื่อนไหว
ก่อน สร้างเด็กที่สนุกกับการเรียนรู้ก่อน สร้างเด็กที่รู้จักรับผิดชอบก่อน
สร้างเด็กที่แพ้แล้วกลับมาเล่นต่อให้ได้ก่อน สร้างเด็กที่รู้จักตัวเองก่อน

ถ้าวันหนึ่งทั้งหมดนั้นพาเขาไปถึงระดับสูง ก็เดินต่อไปด้วยกัน แต่ถ้าวันหนึ่งเขาค้นพบเส้นทางใหม่ ก็ไม่เป็นไร

เพราะเป้าหมายของการเป็น “พ่อแม่” ไม่ใช่การทำทุก วิถีทางเพื่อให้ลูกเป็นนักกีฬาอาชีพ

แต่คือการช่วยให้เด็กคนหนึ่งมีโอกาสค้นพบว่า เขาเป็นใคร เขารักอะไร เขาอยากไปทางไหน และพร้อมรับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองเลือกมากแค่ไหน ก่อนลงทุนเวลา ก่อนลงทุนเงิน ก่อนเปลี่ยนตารางชีวิตของทั้งครอบครัว ก่อนเริ่มวิ่งตาม Ranking ก่อนเริ่มฝึกถึงทีมชาติ ก่อนถามว่าเขาจะไปได้ไกลแค่ไหน ลองกลับมาถามคำถามง่าย ๆ ที่สำคัญที่สุดอีกครั้ง

“ลูกอยากไปไหม?”

และหลังจากนั้น...ลองเขียนสัณนิท เพื่อให้เราได้ยินคำตอบของลูกจริง ๆ ไม่ใช่เสียงความฝันของเราที่ตอบแทนเขา